

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

HOW TO HAVE SEX

Regne Unit, 2023

Direcció: Molly Manning Walker

Guió: Molly Manning Walker

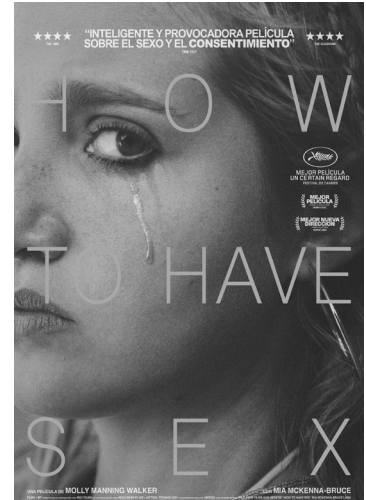
Intèrprets: Mia McKenna-Bruce, Samuel Bottomley, Lara Peake, Enva Lewis

Durada: 91 min

Gènere: drama

Idioma: anglès

Data d'estrena: 15/03/2024

La sexualitat i les nits de borratxera

Tot i que el títol *How To Have Sex* -Com tenir sexe- aparenta tenir l'aspecte d'una guia per usuaris acomplexats, el debut cinematogràfic de Molly Manning Walker no ens ofereix cap resposta directa a la pregunta. La pel·lícula no ens parla de les estratègies que es poden utilitzar per a la seducció, sinó el resultat d'una reflexió que acaba tenint un cert regust amarg. L'obsessió d'arribar a tenir relacions sexuals com sigui i amb qui sigui no és cap solució per assolir la felicitat. Molly Maning ens avisa que el que pot passar és tot el contrari, que la sexualitat generi insatisfacció, buit, angoixa i no faci res més que perpetrar un cert ordre patriarcal en el qual la lògica cruel d'un cert desig masculí s'imposi a qualsevol cost, sense cap plantejament ètic.

How to have Sex, guardonada amb el premi *Un certain regard* del Festival de Canes, ens explica la història de tres noies, dues germanes i una amiga, que passen uns dies de vacances a la localitat de Màlia a l'illa grega de Creta. Màlia és a Creta el que Lloret de Mar pot ser a la Costa Brava o Magaluf a Mallorca, un paradís artificial on a la nit allò que predomini no és altra cosa que el turisme de borratxera. Les tres noies són adolescents, no han conegut el sexe i l'objectiu de les seves vacances no és altra que el de descobrir la sexualitat entre els banys a la platja i els busseigs a la piscina. Les tòrrides nits de discoteca seran el moment privilegiat del gaudi, seran la quimera en què elles ho han d'apostar tot per tal de donar forma als seus desigs interiors, a les seves quimeres cap a una sexualitat que les porti cap a una felicitat que la vida quotidiana els hi ha negat.

Molly Manning Walker ens presenta un relat molt simple, en el que en una primera part tot pot arribar a ser previsible. Les tres noies troben tres nois adolescents que segons sembla persegueixen els mateixos objectius d'elles, però entre combinats d'alcohol amb Red Bull, unes quantes dosis d'una música absorbent i una exhibició permanent de cossos, podem veure que res és tan fàcil com han imaginat. La realitat pot ser molt més cruel i el món de les discoteques nocturnes no és més que un decorat de cartó pedra que en qualsevol moment pot enfonsar-se i mostrar el costat més amarg i poc plaent de l'existència humana.

La cineasta anglesa focalitza el seu relat al voltant del personatge de Tara, una noia que des de l'inici de la pel·lícula ens diu que vol perdre la seva virginitat, que no

sap com gaudir de les nits caloroses gregues, però que en el fons busca alguna cosa més que la possibilitat de tenir una simple rebolcada en algun apartament. La noia es creu alliberada, està disposada a tot, però en el fons manté un cert somni romàntic destinat a la recerca d'un amor perfecte. Tara té dubtes, no sap calcular les seves accions i voldria fer-ho, però al final de tot plegat acaba perdent la seva virginitat a la platja al costat d'un cretí eixelebrat. L'experiència sexual no és la satisfacció del seu desig, tampoc representa una porta oberta cap a una experiència adulta més feliç i més alliberada. Quan perd la virginitat s'adona que alguna cosa es trenca en les seves il·lusions, en totes les seves opcions vitals. La sexualitat furtiva li proporciona molt de dolor, unes quantes dosis d'incertesa, molts de dubtes. L'amor potser es troba en altres llocs.

How To Have Sex podríem considerar-la com la prolongació de *Spring Breakers* d'Harmony Korine. En aquella pel·lícula, un grup de noies anaven a les platges americanes de Florida per petar-ho tot, prenen cocaïna, bevien fins al límit i practicaven el sexe de forma mecànica. A diferència de la proposta de Korine, que pretenia plantejar un retrat des de la incorrecció política, en la pel·lícula de Molly Manning darrere hi ha el retrat conductista una perspectiva moral. No jutja, però sí que decideix mostrar la cruïlla de les coses, retratar els sentiments interiors i destruir tota quimera adolescent. Potser les seves imatges no tenien la força estètica ni la radicalitat d'Harmony Korine, però sí que al llarg de la pel·lícula es posa en evidència una certa consciència del dolor i del buit.

Àngel Quintana
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona